

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **H. M.**, zast. JUDr. Jaroslavem Černíkem, advokátem, se sídlem v Libkovicích pod Řípem 173, Roudnice nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 10. 2004, č. j. 46 Az 24/2004 – 22, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatelky, JUDr. Jaroslavu Černíkovi, advokátovi, se sídlem v Libkovicích pod Řípem 173, Roudnice nad Labem **s e s t a n o v í** ve výši 2558,50 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 1. 2004, č. j. OAM-1160/VL-10-BE07-2002, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Své rozhodnutí žalovaný opřel o zjištění, že důvodem žádosti o udělení azylu ze strany žalobkyně je obava z vyhožování ze strany neznámých osob.

Proti citovanému rozhodnutí podala žalobkyně včas žalobu, ve které uvedla, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 91 zákona o azylu. Navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 10. 2004, č. j. 46 Az 24/2004 – 22, žalobu zamítl, když konstatoval, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a závěr správního orgánu vyjádřený v napadeném rozhodnutí je v souladu se zákonem. Krajský soud vzal za prokázané, že důvodem odchodu žalobkyně z vlasti byla obava z vyhrožování ze strany neznámého muže, kterému žalobkyně pronajala sklepní prostory. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve své vlasti žádné problémy pro své politické přesvědčení, které žádným způsobem neprojevovala, ani jiné potíže vyvolané její rasou, národností, náboženstvím nebo příslušností k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, je závěr správního orgánu, že žalobkyně nebyla ve své vlasti vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, v souladu s tímto zákonem. Ani nespokojenost žalobkyně s postupem policie, která trestní stíhání vůči neznámému muži zastavila, neboť tento vše popřel, je z hlediska azylových důvodů bezvýznamná. Podle krajského soudu uprchlíkem může být jen ten, kdo z právně relevantních důvodů odmítá nebo nemůže přijmout ochranu své vlasti (srov. čl. 1 odst. A bod 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků). Z výpovědi žalobkyně soud zjistil, že si na postup policie nikde nestěžovala a tedy nevyužila všech prostředků právní ochrany ve své zemi původu. Krajský soud konstatoval, že žalobkyně vstoupila do azylového řízení zcela účelově, neboť jak sama uvedla, bylo jí uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Podle názoru krajského soudu nelze k legalizaci pobytu na území České republiky využívat prostředků azylového práva, neboť azyl plní funkci mezinárodně právní ochrany osob, které jsou ve své zemi původu pronásledovány z důvodů politických či diskriminačních. Takové důvody u žalobkyně soud ve shodě se správním orgánem nezjistil. Krajský soud rovněž neshledal důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 zákona o azylu a ztotožnil se se žalovaným v názoru, že na základě provedených důkazů nelze učinit závěr, že by žalobkyně náležela k osobám ohroženým skutečnými zakládajícími překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Obava žalobkyně z návratu do vlasti nemá své opodstatnění, neboť žalobkyně neuvedla, z jakého důvodu a jaké konkrétní jednání uvedené v § 91 zákona o azylu by jí mělo hrozit.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka poukázala na to, že v odůvodnění rozsudku soud konstatuje, že správní orgán si v průběhu řízení opatřil zprávy Ministerstva zahraničí USA za rok 2002, informace společnosti Člověk v tísni ze dne 31. 1. 2002 a informace z databáze ČTK, nicméně není však uveden ani jejich stručný obsah a ani není uvedeno, jaká skutková zjištění z nich soud dovodil a zda-li jsou ve prospěch či neprospěch žalobkyně. Pouhé „obstarání informací“ z uvedených zpráv nic nevypovídá o obsahu těchto zpráv. Proto nelze adekvátně reagovat na závěry správního orgánu a potažmo soudu, protože není jasné, co v rozhodování soudu bylo z výše uvedených zpráv bráno za relevantní skutečnosti. Takové rozhodnutí je potom nepřezkoumatelné, protože nejsou zřejmé a jasné důvody a okolnosti rozhodnutí, které vzal soud při svém rozhodování v potaz. Stěžovatelka dále akcentovala nedostatečná skutková zjištění ohledně osoby, která stála za jejím pronásledováním v zemi původu, kdy správní orgán ani soud se nesnažili zjistit, o jakou osobu se mělo jednat, jaké postavení měla popř. má v Bělorusku, tj. zda-li je představitelem státu, popř. je-li mezi ním a státem nějaká vazba, a pokud je, tak jaká. Stěžovatelka rovněž upozornila na poslední vývoj vztahů mezi Českou republikou

a Běloruskem, které znamenalo podstatné zhoršení vztahů mezi těmito státy, jež však i beztoho byly značně nestandardní zejména pro nedemokratický režim panující v Bělorusku, což samo o sobě je důvodem spadajícím pod režim překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Stěžovatelka konečně uvádí, že je v České republice provdaná za českého státního občana pana Jiřího Vobořila, což považuje za důvod k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti odkazuje na čl. 16 odst. 3 Všeobecné deklarace o lidských právech, podle kterého rodina je přirozenou a základní jednotkou společnosti a má nárok na ochranu ze strany společnosti a státu. Rodinu tak nelze svévolně rozdělit tím, že jakákoliv její součást bude oddělena od zbývajících částí. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek a napadený rozsudek Krajského soud v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. K námitce stěžovatelky o obsahu použitých zpráv o situaci v zemi jejího původu správní orgán zastává názor, že i stručné zhodnocení informací z citovaných zpráv, jak to správní orgán provedl, je postačující, nenasvědčují-li stěžovatelkou sdělené důvody žádosti o azyl, že by byla v zemi původu politicky pronásledována ve smyslu zákona o azylu. K ochraně rodiny, resp. pobytu, po stěžovatelčině sňatku s českým státním občanem má stěžovatelka k dispozici možnosti dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Soud neshledal v závěrech a postupu správního orgánu nezákonnost ani vady řízení. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 22. 3. 2003 žádost o udělení azylu, v níž uvedla, že v Bělorusku pronajala sklepní prostor neznámému člověku. Ten jí nejprve nájemné řádně platil, poté ji však obvinil, že mu jeho pronajaté prostory vykradla. Chtěl po ni náhradu za ztracené zboží, vyhrožoval jí. Byla to oznámit na policii, která toho člověka vyslýchala, nicméně on všechno zapřel. Policie ji nakonec sdělila, že nemůže nic dělat. Od té doby ji tento člověk stále vyhrožoval, v srpnu 2002 dokonce fyzicky napadl její dceru. Protože výhrůžky stále pokračovaly, stěžovatelka se v říjnu 2002 rozhodla odjet z Běloruska do ČR. Stěžovatelka dále uvedla, že ji bylo uděleno správní vyhoštění, a proto požádala o azyl. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR pak stěžovatelka podrobně rozvedla tytéž skutečnosti s tím, že po zastavení řízení ze strany policie žádné další kroky nečinila, neboť pochopila, že nikoho její život nezajímá, když onen muž má peníze, a to stačí. Stěžovatelka dále popřela možnost, že by se přestěhováním do nějakého jiného místa vyhnula výhrůžkám. Podle jejího názoru je onen muž mafián, který má kontakty po celé zemi. Měla by sice kam jet, ale nemělo by to smysl.

Stěžovatelka předně poukazuje na pochybení žalovaného, a tím potažmo na pochybení krajského soudu, jenž se s postupem žalovaného ztotožnil, spočívající v tom, že ze zpráv, které shromáždil za účelem zjištění stavu dodržování lidských práv v stěžovatelčině zemi původu, neuvedl ve svém rozhodnutí ani jejich stručný obsah a ani jaká skutková zjištění z nich dovodil, popř. to, zda jsou ve prospěch či neprospěch stěžovatelky. Ačkoliv lze pouhý odkaz na použité zprávy hodnotit jako nedostatek dotčeného rozhodnutí, v daném případě tento nedostatek nelze hodnotit jako vadu zakládající nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí či vadu způsobitou přivodit jeho nezákonnost, neboť za situace, kdy stěžovatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádnou skutečnost, jíž by bylo možno podřadit pod důvody uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu, není třeba ani přistupovat k důkladnému zkoumání toho, do jaké míry jsou v konkrétním státě dodržovány standardy ochrany politických práv a svobod. Přitom skutečnost, že stěžovatelka v řízení o udělení azylu neuvedla žádnou informaci svědčící pro to, že byla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v Bělorusku, má zdejší soud za plně prokázanou.

V souvislosti se skutečnostmi tvrzenými stěžovatelkou lze např. poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 7/2003, v kterém se konstatuje, že „*žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami („mafii“)*

v domovském státě, spočívající ve vydírání žadatele ... je zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nechtěly či nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout.“ Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě zjevně nebylo.

Pokud jde o nedostatečná skutková zjištění ohledně osoby, která stála za stěžovatelkou tvrzeným pronásledováním v Bělorusku, pak Nejvyšší správní soud podotýká, že žalovaný neměl povinnost iniciativně zjišťovat, kdo přesně byl onou osobou, jež stěžovatelku vydírala, neboť chování této osoby nelze, jak dovozeno výše, označovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Sama stěžovatelka vypověděla, že konflikt byl vyvolán problémy ohledně pronájmu bytových prostor. O nezbytnosti takového postupu by bylo možno uvažovat v případě, že by stěžovatelka využila všech jí dostupných prostředků nápravy nezákonného jednání třetí osoby, což však neučinila.

Stěžovatelka dále upozornila na podstatné zhoršení vztahů mezi ČR a Běloruskem, a to pro nedemokratický režim panující v Bělorusku, což samo o sobě má být důvodem spadajícím pod režim překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. Podle ustanovení § 91 zákona o azylu povinnost ukončit pobyt neplatí, a) pokud by byl cizinec nucen vycestovat 1) do státu, kde je ohrožen jeho život nebo svoboda z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, nebo 2) do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu anebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo 3) do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti, anebo b) jestliže by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, nebo c) jestliže v zemi původu nebo v třetí zemi, ochotných přijmout nezletilou osobu bez doprovodu, není po jejím příchodu k dispozici přiměřené přijetí a péče podle potřeb jejího věku a stupně samostatnosti. Z uvedeného vyplývá, že samotná skutečnost, že v zemi původu není ochrana lidských práv dostatečně zabezpečena, ještě neznamená automatickou povinnost správního orgánu (soudu) tuto okolnost považovat za překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, nýbrž je třeba zkoumat, na základě taxativního výčtu podmínek, pravděpodobnost konkrétních možných zásahů ze strany státu do sféry základních lidských práv a svobod stěžovatele přihlížející k důvodům, pro které zemi původu opustil a pro které v ČR požádal o azyl. V daném případě lze konstatovat, že žalovaný postupoval svědomitě, když se nespokojil s obecnými informacemi získanými ze zprávy Ministerstva zahraničí USA, nýbrž učinil dotaz na neziskovou organizaci Člověk v tísni, zda platí či má platit v Bělorusku zákon kriminalizující vstup do azylového řízení v zahraničí. O tom, že v případě stěžovatelky nejsou překážky vycestování dány, žalovaný přitom rozhodl až poté, co obdržel od organizace Člověk v tísni na svůj dotaz negativní vyjádření. Nejvyšší správní soud se proto s posouzením této otázky ztotožňuje jak s názorem žalovaného, tak krajského soudu.

Za zcela nedůvodnou konečně zdejší soud považuje stěžovatelčin názor, že její sňatek s občanem České republiky je důvodem pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Je třeba zdůraznit, že udělení azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu, jehož smyslem je možnost daná správnímu orgánu zareagovat jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob

přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Okolnosti svědčící pro poskytnutí humanitárního azylu pak správní orgán posuzuje na základě volné úvahy, přičemž na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok. Soud posléze posuzuje pouze tolik, zda správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu, zde především zákazu diskriminace, či z hlediska procesních předpisů. V tomto postupu žalovaného ani krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal žádná pochybení. V této souvislosti je veskrze nepřípadnou stěžovatelčina poznámka o nepřípustnosti svévolného rozdělení rodiny, neboť neudělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu nemá s uvažovaným následkem přímou souvislost. Obává-li se stěžovatelka případného vyhoštění z území ČR, lze ji než odkázat na možnosti, které ji skýtá zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.

O žádosti stěžovatelky na ustanovení tlumočníka Nejvyšší správní soud uvážil tak, že v posuzovaném případě nebylo zapotřebí, aby stěžovatelce tlumočnick byl ustanoven. V dané věci vycházel Nejvyšší správní soud, na základě § 64 s. ř. s., z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu, podle kterého účastníku, jehož mateřtinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatelka podala kasační stížnost v češtině a dokázala na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak stěžovatelka činila osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud nenařídil.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, ani nebyla shledána nepřezkoumatelnost rozhodnutí tohoto soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni (stěžovatelce) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatelky, JUDr. Jaroslavu Černíkovi, který byl ustanoven stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 7.1.2005, č. j. 46 Az 24/2004 – 37, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč [převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, a DPH ve výši 408,50 Kč (19%), celkem tedy 2558,50 Kč. Uvedená částka bude

zástupci stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu